

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/61/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6019200545
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6019200545.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: J. J. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XX, XXX XX W., právne zast. JUDr. Emilom Vaňkom, advokátom so sídlom Sládkovičova 2, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Poľovnícka spoločnosť KOŠARISKÁ, IČO: 45 029 351, so sídlom Jánošíkova 47, 976 66 Polomka, právne zast. Advokátskou kanceláriou SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., IČO: 52 826 791, so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o určenie neplatnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 2C/22/2020-192 zo dňa 18. augusta 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 2C/22/2020-192 zo dňa 18. augusta 2021 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej len „okresný súd“, alebo aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalobu zamietol. Výrokom II. vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa správnou žalobou podanou na Krajský súd v Banskej Bystrici domáhal zrušenia rozhodnutia členskej schôdze žalovaného zo dňa 06. 08. 2019, ktorým bolo potvrdené disciplinárne rozhodnutie výboru žalovaného zo dňa 11. 05. 2019. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/211/2019-93 zo dňa 19. 05. 2020 bola vec postúpená Okresnému súdu Brezno, pričom správny súd tak rozhodol s odôvodnením, že v predmetnej veci vystupujú účastníci konania ako súkromnoprávne subjekty. Rozhodnutia žalovaného neboli realizáciou verejnej moci a ani nesledovali žiadny verejný záujem alebo cieľ. Zákon č. 274/2009 Z.z. a ani iný zákon poľovníckym organizáciám nezveril rozhodovaniu právomoc o právach a povinnostiach ich členov práve preto, že tieto predstavujú internú súkromnú právnu záležitosť poľovníckej organizácie. To je dôvod, pre ktorý napadnuté rozhodnutia nemôžu podliehať súdnemu prieskumu v správnom súdnictve. Vo veci tak ďalej konal vecne a miestne príslušný okresný súd Brezno. Tento následne uznesením č. k. 2C/22/2020-170 zo dňa 20. 04. 2021 pripustil zmenu žaloby tak, že žalobný návrh znel: „I. Rozhodnutie označené bodom 3. uvedené v zápisnici z členskej schôdze PS Košariská Polomka z 23. 03. 2019 kde bolo rozhodnuté nadpolovičnou väčšinou členov o zmene dovtedajších stanov PS v ustanovení o vylúčení člena PS zo spoločnosti namiesto dvojtretinovej väčšiny všetkých členov na nadpolovičnú väčšinu všetkých členov PS je neplatné. II. Domáci poriadok PS Košariská Polomka, neznámeho pôvodu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou stanov PS z 08. 04. 2019, je neplatný. III.

Rozhodnutie štyroch členov PS Košariská Polomka o vylúčení žalobcu z PS Košariská uvedené v zápisnici z výboru z 28. 04. 2019 bez identifikácie, kde došlo k prijatiu rozhodnutia o vylúčení žalobcu z PS podľa stanov z 08. 04. 2019 za skutok z 29. 12. 2018, je neplatné. IV. Disciplinárne rozhodnutie výboru PS Košariská Polomka v písomnom vyhotovení z 11. 05. 2019 o vine žalobcu a jeho vylúčenie z PS za skutok z 29. 12. 2018, za ktoré hlasovali 4 členovia PS, je neplatné. V. Rozhodnutie uvedené v bode 4. o vylúčení žalobcu z PS Košariská Polomka uvedené v zápisnici z členskej schôdze PS Košariská Polomka z 20. 07. 2019 datované tiež dátumom 23. 03. 2019 o hlasovaní 6 členov PS, ktorým členská schôdza potvrdila správnosť rozhodnutia výboru PS z 11. 05. 2019 o vylúčení žalobcu z PS, je neplatné. VI. Rozhodnutie Členskej Schôdze PS Košariská Polomka z 06. 08. 2019 podpísané osobami M. V. a V. A., potvrdzujúce rozhodnutie výboru PS z 11. 05. 2019, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo skutkov, ktorých sa dopustil dňa 29. 12. 2018 čím porušil vlastné stanovky a domáci poriadok PS z 08. 04. 2019 a bol vylúčený z PS Košariská, je neplatné. VII. Žalobca je bez prerušenia nepretržite riadnym členom PS Košariská. VIII. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a právneho zastúpenia v plnom rozsahu.“

3. Súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a tiež ustanovenia stanov Poľovníckej spoločnosti KOŠARISKÁ v znení zo dňa 08. 04. 2019 a Domáci poriadok PS KOŠARISKÁ zo dňa 08. 04. 2019. Podporne vo veci súd aplikoval tiež ustanovenia § 18, § 19, § 829, § 838 a § 853 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že v bodoch 1. až 6. zmenenej žaloby, ktorej predmetom malo byť určenie neplatnosti jednotlivých rozhodnutí žalovaného a Domáceho poriadku žalovaného musel konštatovať zjavnú neopodstatnenosť žaloby. Žalobcom označené rozhodnutia, ako aj domáci poriadok žalovaného ako interný predpis, treba považovať za právne skutočnosti v zmysle ust. § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predchádzajúci procesný právny predpis Občiansky súdny poriadok výslovne nevyklučoval prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti. S účinnosťou od 01. 07. 2016 však platí nový procesnoprávny predpis - CSP, ktorý vychádza zo zásady, že súd má určiť aktuálny právny stav. Určenie existencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate tejto zásade. Z tohto dôvodu CSP v ust. § 137 písm. d/ pripustil žalobu na určenie právnej skutočnosti výlučne za predpokladu, že tak vyplýva z osobitného predpisu. Ak sa v danom prípade žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutí a Domáceho poriadku žalovaného, čo však nemá oporu v osobitnom právnom predpise, keď žiadny hmotnoprávny predpis nedáva možnosť sa žalobou domáhať daného určenia, z dôvodu neprípustnosti súd žalobu v bodoch I. až VI. zamietol.

4. Ďalej sa súd zaoberal otázkou prípustnosti žaloby v časti požadovaného určenia, že žalobca je bez prerušenia nepretržite riadnym členom PS Košariská (označené ako bod VII. žaloby). V tomto prípade ide o určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c/ CSP, ktorá však vyžaduje danosť naliehavého právneho záujmu. Súd žalobu žalobcu v tomto rozsahu považoval za prípustnú, keďže ide o určenie, či je tu právo žalobcu naďalej byť členom žalovaného a zároveň mal súd za to, že ide o vhodné zvolený nástroj ochrany práva žalobcu, a teda že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Na základe členstva v poľovníckom združení môže žalobca realizovať právo výkonu poľovníctva. Nakoľko rozhodnutiami žalovaného došlo k jeho vylúčeniu z radu členov žalovaného, toto právo mu bolo odopreté. Ak žalobca podanou žalobou namieta zákonnosť rozhodnutí žalovaného, jeho právne postavenie je potom neisté. Žalobcom nastolenú otázku zákonnosti rozhodnutí žalovaného súd riešil ako otázku prejudiciálnu, keďže len zákonným rozhodnutiam možno prisúdiť právne účinky vylúčenia žalobcu z radu členov žalovaného. V ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku súd poukázal na to, že žalovaný je poľovníckou organizáciou zriadenou podľa zákona č. 274/2009 Z. z. K návrhu na registráciu sa pripájajú stanovky poľovníckej organizácie, v ktorých musia byť obsiahnuté o. i. práva a povinnosti členov a orgány poľovníckej organizácie, ich kompetencie, spôsob ich vytvorenia, určenie orgánov a funkcionárov oprávnených konať v mene organizácie. Nad rámec zákonom vyžadovaných obligatórnych náležitostí stanovky môže poľovnícka organizácia vydať a riadiť sa aj vlastnými vnútornými predpismi, ktorými upraví svoje interné záležitosti. Takýmto interným predpisom môže byť napr. aj domáci poriadok. V danom prípade bol žalobca vylúčený na základe rozhodnutia výboru datovaného dňom 11. 05. 2019 v spojení s rozhodnutím členskej schôdze datovanej dňom 06. 08. 2019. Nakoľko žiaden zákon nezveril poľovníckym organizáciám rozhodovaniu právomoc o právach a povinnostiach ich členov, občianskoprávny vzťah medzi sporovými stranami súd s poukazom na ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy obsahom aj účelom najbližšie danému spornému vzťahu, konkrétne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúceho právny vzťah zo zmluvy o združení. Rozhodnutie o vylúčení iného účastníka vydaného

v zmysle § 838 ods. 2 OZ má povahu právneho úkonu, keď ide o prejav vôle ostatných účastníkov združenia vyvodíť vo vzťahu k vylúčenému účastníkovi právny následok - zánik jeho práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o združení. Rovnaký právny následok (vylúčenie) bol vyvodený aj voči žalobcovi spornými rozhodnutiami žalovaného, ktoré majú povahu právneho úkonu. Disciplinárne konanie voči členom poľovníckej organizácie, ktoré smeruje voči disciplinárnym priestupkom a za ktoré možno ukladať disciplinárne opatrenia (sankcie), zákon neupravuje. Ide o vnútornú, internú záležitosť konkrétnej poľovníckej organizácie. Vlastné stanovky žalovaného, a to ako v znení zo dňa 28. 01. 2010, tak aj v znení zo dňa 08. 04. 2019 sú v zásade totožné, rozdiel spočíva len v znení čl. 7 ods. 3. V oboch ich zneniach sa konkrétny postup v prípade disciplinárneho konania nestanovuje. V súlade so zákonom však vlastné stanovky žalovaného obsahujú obligatórne náležitosti, a to určenie orgánov spoločnosti a ich kompetencie podľa ust. § 33 ods. 2 zákona o poľovníctve. Orgány žalovaného sú určené v čl. 9 ods. 1 vlastných stanov, ktorými sú členská schôdza, výbor spoločnosti a kontrolór. Podľa čl. IV. ods. 3 domáceho poriadku platí, že člen bude vylúčený po prerokovaní výboru. Kompetencia Výboru spoločnosti je vymedzená v čl. 11 ods. 1 stanov, kde v písm. e/ je uvedené, že výbor dáva návrh o vylúčení stáleho člena spoločnosti. Z takto vymedzených kompetencií orgánov žalovaného možno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že výbor je oprávnený podať len návrh na vylúčenie člena spoločnosti. V konečnom dôsledku o vylúčení člena je oprávnená rozhodnúť len členská schôdza, a to na základe odvolania proti (návrhu) výboru. V okolnostiach súdnej veci súd preskúmaním rozhodnutí žalovaného (výboru i členskej schôdzy) zistil, že obe rozhodnutia konkretizujú jednotlivé skutky vedúce k vylúčeniu žalobcu vrátane odkazu na porušenie príslušných ustanovení stanov a domáceho poriadku. Disciplinárne rozhodnutie výboru má podľa záveru súdu povahu návrhu na vylúčenie žalobcu, o ktorom naostatok rozhodla členská schôdza. Súd tak dospel k záveru, že sporné rozhodnutia žalovaného sú platné, keďže boli vydané oprávnenými orgánmi žalovaného, a zároveň z hľadiska ich obsahu sú dostatočne určité a zrozumiteľné. Dôvod neplatnosti sporných rozhodnutí žalovaného nemôže spočívať v rozdielnom dátume zasadnutia príslušného orgánu s dátumom písomného vyhotovenia rozhodnutia. Stanovky ani domáci poriadok žalovaného nevymedzujú náležitosti rozhodnutia, preto nie je prípadne vylúčená zaužívaná prax žalovaného, že rozhodnutie je datované ku dňu jeho písomného vyhotovenia. V každom prípade zo sporných rozhodnutí žalovaného, ale aj z doložených dôkazov žalovaného (zápisníc zo zasadnutí) mal súd preukázať, že výbor rozhodoval dňa 28. 04. 2019 a členská schôdza rozhodovala dňa 20. 07. 2019, t. j. že skutočne bolo prijaté rozhodnutie o vylúčení žalobcu. Žalobca tvrdil, že orgány žalovaného konali protiprávne a retroaktívne, keď na skutok zo dňa 29. 12. 2018 boli použité vlastné stanovky zo dňa 08. 04. 2019 vytvorené za účelom jeho vylúčenia. K zásade zákazu retroaktivity súd uviedol, že súčasťou požiadavky právnej istoty v podmienkach demokratického štátu je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov. Zákaz retroaktivity sa však vzťahuje len na právne predpisy, ktorými sú podľa zákona č. 400/2015 Z. z. len Ústava SR, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády, vyhlášky a opatrenia. Na interný predpis, ktorým v danom prípade sú vlastné stanovky a Domáci poriadok žalovaného, upravujúce ich právomoc, ale najmä postup v oblasti disciplinárnej, zásadu zákazu retroaktivity nemožno vzťahovať. Navyše súd dodal, že postup disciplinárnych orgánov je procesnoprávneho charakteru. Procesnoprávna retroaktivita je v zásade prípustná. Zákaz retroaktivity sa vzťahuje len na aplikáciu hmotnoprávných noriem. Podľa vlastných stanov zo dňa 28. 01. 2010 o vylúčení člena rozhodovala členská schôdza 2/3 väčšinou všetkých stálych členov. Uvedené kvórum potrebné na rozhodnutie o vylúčení člena bolo zmenené kvalifikovanou väčšinou podľa znenia čl. 10 ods. 5 písm. a/ vlastných stanov zo dňa 28. 01. 2010 na zasadnutí členskej schôdzy konanej dňa 23. 03. 2019 tak, že o vylúčení člena rozhoduje členská schôdza nadpolovičnou väčšinou všetkých stálych členov. Daného zasadnutia členskej schôdzy sa zúčastnil aj žalobca (č.l. 56 p.v. spisu, 59 spisu), a teda aj on sám mal vedomosť o podmienkach vylúčenia. Rozhodnutie žalovaného o vylúčení žalobcu prijaté nadpolovičnou väčšinou v súlade s platnými internými predpismi žalovaného, t. j. vlastnými stanovami zo dňa 08. 04. 2019, je platným právnym úkonom. Rovnako nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že súčasťou vlastných stanov zo dňa 08. 04. 2019 nebol domáci poriadok tak ako to bolo v prípade vlastných stanov zo dňa 28. 01. 2010, keďže žalovaný predložením listinného dôkazu preukázal, že neoddeliteľnou súčasťou vlastných stanov zo dňa 08. 04. 2019 bol aj domáci poriadok zo dňa 08. 04. 2019, ktorého znenie sa navyše nelíšilo od znenia zo dňa 28. 01. 2010. Napokon súd uviedol, že sa zaoberal i samotnými skutkami, ktorých sa mal dopustiť žalobca a ktoré boli dôvodom jeho vylúčenia. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že v prípade ak sa na posede nachádzal so svojím synom a tiež z dôvodu, že do revíru Košariská privolať členov OO PZ Pohorelá, uvedené nemožno označiť za protiprávne resp. nedovolené konanie. Zákon ale ani interné predpisy žalovaného neukladajú inej osobe než členovi zapisovať sa do knihy návštev. Žalobca sa na posede nachádzal so svojím synom, čo mu domáci poriadok v čl. IV ods. 1 písm. g/ a contrario umožňuje. Daný skutok pre vylúčenie žalobcu preto súd neuznal za dôvodný.

Za dôvodné pre vyvodenie zodpovednosti žalobcu súd neuznal ani to, že žalobca privola policajnú hliadku. Z odôvodnenia rozhodnutí vyplýva, že tak urobil po výmene názorov s predsedom žalovaného. Za situácie, keď žalobca bol ozbrojený a podľa jeho tvrdenia bol predsedom žalovaného obvinený zo spáchania trestného činu, ktoré tvrdenie žalovaný nevyvrátil, bolo jeho právom obrátiť sa na policajný orgán. Ako malo privolanie polície žalobcom poškodiť dobré meno žalovaného, resp. ako mal žalobca týmto skutkom vytvárať nepriateľské prostredie alebo sa dopustiť ohovárania z rozhodnutí žalovaného nevyplýva. Preto i v danom prípade súd skutok pre vylúčenie žalobcu neuznal za dôvodný. Súd však uznal, že v súdnej veci bol preukázaný dôvod vylúčenia žalobcu za to, že na posede sa dňa 29. 12. 2018 o 19:30 nachádzal so zbraňou, pričom z knihy návštev bol odpísaný už o 17:10. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že išlo o požiadavku predsedu žalovaného, aby sa člen pre potreby vykonania lovu zveri alebo návštevy revíru zapisoval do knihy návštev revíru na určitý čas už pri zapisovaní, teda on len rešpektoval takúto požiadavku predsedu. Súd však konštatoval, že uvedené tvrdenie žalobcu zostalo len v rovine ničím nepreukázaného tvrdenia. Žalobca na podporu svojho tvrdenia nepredložil súdu žiaden dôkaz a na podporu tvrdenej skutočnosti nenavrhol vo veci vykonať žiadne dokazovanie. Je povinnosť každého, kto sa nachádza v poľovnom revíri so zbraňou určenou na poľovné účely, byť zapísaný v knihe návštev už pred vstupom do poľovného revíru vyplýva z ust. § 54 zákona o poľovníctve. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že v poľovnom revíri sa osoba so zbraňou môže zdržiavať len v prípade, ak je zapísaná v knihe návštev. Ak bol žalobca odpísaný už o 17:10 a na posede sa so zbraňou nachádzal ešte o 19:30, takéto jeho konanie možno kvalifikovať ako protiprávne. Domáci poriadok žalovaného v čl. IV ods. 1 písm. d/ ustanovuje, že nezapisanie sa do knihy návštev je hrubým porušením povinností člena spoločnosti. Dôsledkom hrubého porušenia členskej disciplíny je vylúčenie člena z poľovníckej spoločnosti žalovaného (čl. IV ods. 3 Domáceho poriadku). A ak žalovaný vylúčil žalobcu z dôvodu, že tento sa nachádzal v poľovnom revíri so zbraňou v čase, keď nebol zapísaný v knihy návštev, jeho rozhodnutie je platným, vydaným v súlade so zákonom a internými predpismi žalovaného. Z uvedených dôvodov preto súd žalobu žalobcu zamietol.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to bez uvedenia odvolacích dôvodov v zmysle § 365 Civilného sporového poriadku. V podanom odvolaní žalobca opätovne konštatoval obsah žaloby žalobcu ako i vyjadrení žalovaného. Konštatoval súdom vykonané dokazovanie a opätovne uviedol citáciu vlastných stanov Poľovníckej spoločnosti KOŠARISKÁ zo dňa 08. 04. 2019. Duplicitne uviedol citáciu jednotlivých ustanovení Zákona o poľovníctve a ustanovení paragrafov Občianskeho zákonníka, ktoré vo veci súd aplikoval a ktorých znenie uviedol vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie. Žalobca uviedol, že súd opomenul citovať ustanovenie § 39 OZ, že právny úkon je neplatný, ak sa prieči dobrým mravom. Právny úkon zmenenia stanov a domáceho poriadku za účelom vylúčenia žalobcu zo spolku je v rozpore s dobrými mravmi, lebo odporuje všeobecným právnym zásadám zákazu zmeny k horšiemu. Žalobca nepredpokladal zmenu legislatívnych pravidiel, lebo považoval toto konanie za prenesený výkon štátnej správy na spoločenskú organizáciu, čoho hlavným atribútom je predovšetkým vlastná disciplinárna právomoc. Žalobca opätovne uviedol, že sporné rozhodnutia žalovaného sú neplatné, keďže dátum vyhotovenia rozhodnutí nemôže byť rozdielny s dátumom zasadnutia orgánu a z dôvodu, že neboli vydané oprávneným orgánom, orgány žalovaného konali protiprávne, keď na skutok zo dňa 29. 12. 2018 boli použité stanovy zo dňa 08. 04. 2019, vytvorené za účelom vylúčenia žalobcu s tým, že súčasťou týchto stanov nebol Domáci poriadok a skutky, za ktoré bol žalobca vylúčený nie sú protiprávnymi. Pokiaľ podľa názoru žalovaného bolo disciplinárne konanie voči žalobcovi vedené riadnym spôsobom a jeho rozhodnutia sú dôvodné, žalobca sa domnieva, že ide iba o tvrdenie svojho presvedčenia na strane žalovaného, ale všetky akty, ktoré vytvoril, odporujú pravidlám a zákonu, a teda aj tomuto jeho presvedčeniu, ku ktorému sa súd naklonil. Nakoľko žiaden zákon nezveril poľovníckym organizáciám rozhodovaciu právomoc o právach a povinnostiach ich členov, občianskoprávny vzťah medzi sporovými stranami súd s poukazom na ust. § 853 ods. 1 OZ posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy obsahom aj účelom najbližšie danému spornému vzťahu, konkrétne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúceho právny vzťah zo zmluvy o združení. Súd tak považuje v tejto časti na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia orgánov žalovaného za právne úkony, čo je podľa žalobcu správne. Podmienkami platnosti právneho úkonu nie je iba uvedené tvrdenie podľa § 37 OZ, ale je tu aj podmienka podľa § 39 OZ spočívajúca v zlomyseľnosti postupu žalovaného pri úprave pravidiel počas hry. Ďalej žalobca uviedol, že sa domnieva, že ak štát rozhodol o tom, že stanovy sú vydané pre potreby zákona o poľovníctve a ustanovenia v nich uvedené aj schválil, tak

odobril disciplinárnu právomoc administratívneho trestania a postihu. Ak by v stanovách zakotvená disciplinárna právomoc nebola v súlade so zákonom o poľovníctve, tak by štát stanovy neschválil a rozhodnutím by ich odmietol registrovať, čím by nenadobudli platnosť a poľovnícka spoločnosť by nemohla vykonávať činnosť, žalobca nesúhlasí s posúdením stanov a Domáceho poriadku zo dňa 28. 01. 2010 a zo dňa 08. 04. 2019 za totožné. Výbor nedal spoločnosti návrh na vylúčenie člena, ale vydal rozhodnutie o vylúčení v prvom stupni v rozpore so svojimi časovo platnými stanovami, a preto je tento úkon neplatný. Ide o právny úkon, lebo ním sa menia pomery a práva dotknutých osôb. Nemožno ho konvalidovať vyhlásením súdu za podnet, že to je v poriadku. Orgán konal v rozpore s prejavom vôle všetkých, členská základňa uložila orgánu postup a ten nebol dodržaný. Nebola dodržaná forma, akou je orgán spoločnosti viazaný rozhodnutím členskej základne. Súd záväzne rozhodol, že disciplinárne rozhodnutie výboru podľa názoru súdu má povahu „návrhu na vylúčenie“ žalobcu, o ktorom naostatok rozhodla členská schôdza. Členská schôdza však nerozhodovala o podnete ale o opravnom prostriedku, ktorým schválila rozhodnutie nepríslušného orgánu. Porušila vlastné pravidlá na škodu svojho člena. Okrem toho na rozdiel od súčasných stanov a domáceho poriadku tomuto konaniu predchádzalo rozhodnutie o začatí disciplinárneho konania, ktoré bolo napadnuté opravným prostriedkom, a potom došlo k rozhodnutiu o vylúčení členstva, a to orgánom bez takej právomoci, a teda neplatným nekonformným spôsobom. Ak pre orgán boli stanovené a vnútorne odhlasované pravidlá, ktoré schválil štát, tak je neprípustné, aby celá táto procedúra bola súdom vyhlásená za podnet členskej schôdze. Samotný efekt je podobný ako nedovolený členskou základňou. Súd nedáva odpoveď, ako by postupoval, ak by sa proti rozhodnutiu výboru nebol žalobca odvolal, a toto by bolo právoplatné a teraz by ho napadol na súde. To by bolo v rozpore so všetkými stanovami a súd by musel rozhodnúť, že išlo o nepríslušný orgán. Žalobca dobromyseľne postupoval v súlade s pravidlami na rozdiel od žalovaného, a teraz je za to postihnutý. Žalovaný porušoval nehoráznym spôsobom všetky pravidlá, aby dospel k zlomyseľnému výsledku. Nesprávne a úmyselne datoval aj jednotlivé akty smerujúce k porušeniu práv žalobcu. Súd bol povinný predovšetkým zaoberať sa tým, že daný postup žalovaného v zmysle § 39 OZ odporuje zákonu, obchádza ho a prieči sa dobrým mravom. Určite nie je v súlade s dobrými mravmi ak schválené pravidlá - stanovy a Domáci poriadok, v dodržiavanie ktorého člen dôveruje spolku, spolok nehorázne poruší konaním a postupom tam schváleným. Toto je z hľadiska morálnosti pre žalobcu neprijateľný názor súdu. Ide o svojvoľný a neodôvodnený názor súdu ak hovorí, že žalovaný si vlastne môže robiť čo chce a je to v poriadku. Žalobca tvrdil, že orgány žalovaného konania konali protiprávne a retroaktívne, keď na skutok zo dňa 29. 12. 2018 boli použité vlastné stanovy zo dňa 08. 04. 2019 vytvorené za účelom jeho vylúčenia. Ak by žalobca pristúpil na výklad súdu k tejto otázke, znamenalo by, že je to v poriadku, ak je obeťou podvodu. Podvod je ak niekto uvedie iného do omylu, že sa bude správať určitým spôsobom a potom správa sa napriek písomnému a záväznému pravidlu inak a teda so slávou to nedodrží. „Zákaz retroaktivity je pravidlom iného rangu“. V Ústave SR sa spomína, že SR je právny štát. Z pojmu právny štát sú právnou teóriou a medzinárodnými zmluvami v oblasti dodržiavania základných ľudských práv vyvedené pravidlá právneho štátu. Nie je v súlade s filozofiou a koncepciou právneho štátu podvod spočívajúci v uistení určitých pravidiel v čase skutku a následná zmena týchto pravidiel v čase posudzovania. To sa týka všetkých subjektov rozhodujúcich o právach a povinnostiach vrátane prezidenta i poľovníckeho spolku. Súd vyhlasuje označené stanovy a Domáci poriadok za procesné pravidlá a procesnú retroaktivitu za prípustnú. Žalobca si uvedené dokumenty osvojil a zisťuje z nich že sa jedná predovšetkým o hmotnoprávnu normu, ktorú sa zaviazali členovia spolku dodržiavať. Pravidlá správania sa dňa 29. 12. 2018 musia byť posúdené podľa vtedy platných pravidiel. V tento dátum mohol byť žalobca vylúčený zo spolku 2/3 kvórom. „Ak teda vtedy mal o ňom rozhodovať senát, tak je neprípustné, aby neskôr o ňom rozhodoval samosudca“. Toto nie je pravidlo postupu, ale princíp rozhodovania o zbavení členských práv stanovený aj v súlade so súdom citovanými ustanoveniami OZ o princípoch zbavenia členstva. Toto úplne a k horšiemu mení postavenie žalobcu jeho práva predtým zaručené. Princíp retroaktivity v procese musí zabezpečovať viac a nie menej práv účastníkov konania, čo zrejme súdu uniklo. Za ďalšie neakceptovateľné tvrdenie považuje žalobca aj odobrenie zmeny pravidiel rozhodovania o vylúčení. Stanovy v bodoch, kde je potrebné hlasovať 2/3 väčšinou principiálne nie je možné zmeniť hlasovaním 1/2 väčšinou. Ide o to že ani parlament nie je oprávnený zmeniť nadpolovičnou väčšinou princíp hlasovania 2/3 hlasovania o ústavných zákonoch nadpolovičným hlasovaním, ako to tu prezentuje súd. Ďalej žalobca poukázal na vyhodnotenie súdu samotných skutkov a dôvodnosti pre vylúčenie žalobcu. Jeden zo skutkov spočíva v podstate v tom, že žalobca napriek platnej právnej úprave stanovujúcej povinnosť zapísať pri vstupe do revíru zo zbraňou do knihy návštev revíru čas príchodu do revíru na príkaz predsedu PS W. uviedol nesprávny a nereálny čas odchodu z revíru skorší ako skutočný čas, ktorý sa musí uviesť ako skutočný čas pri skutočnom odchode z revíru zo zbraňou. Toto nie je už z podstaty veci takým porušením ako sa

mu pripisuje. Podstatou celého prípadu je pretrvávajúca snaha časti členskej základne vyštváť niektorých nepohodlných členov zo spoločnosti. Podľa sporných rozhodnutí žalovaného sa žalobca dňa 29. 12. 2018 o 19:30 nachádzal nezapísaný so zbraňou a so svojím synom na posede v doline M.. Žalobca sa k tomuto vyjadril v žalobných podaniach dostatočne rozsiahle. Súd sa tvrdeniami žalobcu nezaoberal po vecnej stránke a ani sa s nimi nevysporiadal. Nezákonná je požiadavka predsedu PS, aby sa člen PS pre potreby vykonania lovu zveri , alebo hoci návštevy revíru zapisoval do knihy návštev revíru na určitý čas už pri zapisovaní. Išlo teda o príkaz daný predsedom PS V. v rozpore so zákonom a on ho splnil. Rozhodne je nezákonná aj požiadavka, aby sa poľovník po určitej hodine , alebo dobe nemohol zdržiavať v revíri či už bez zbrane , alebo so zbraňou, čo je irelevantné. Zákon o poľovníctve a ani žiaden predpis neustanovuje povinnosť uviesť čas odchodu z revíru vopred. Táto podmienka je nezákonná a neuskutočniteľná. Čas odchodu z revíru nie je vopred známy, lebo sa nedá zistiť. Poľovník má aj v prípade úspešnej poľovačky množstvo povinností ktoré musí splniť. Splnená požiadavka predsedu bola preto nezákonná a on to vedel. Žalobca v danom prípade nemal rešpektovať pokyn predsedu PS na uvedenie času odchodu z revíru vopred a nie v súlade so skutočným časom. V tomto smere sa nedá preskúmať odôvodnenie žalovaného, lebo žalovaný nijako neuviedol v rozpore s akým ustanovením zákona bolo konanie žalobcu. Preto súd nemal takúto situáciu vyhodnocovať ako protiprávne konanie. Žalobca bol potrestaný, že sa na posede nachádzal aj so svojím synom V., ktorý nebol zapísaný v knihe návštev , čo je úplne iracionálna požiadavka, lebo zákon nezakazuje sedieť na posede s rodinným príslušníkom. Tu dokonca dovoľuje paradoxne aj domáci poriadok v čl. IV. 1/g. Tu neuvádza žalovaný žiaden zákon, ktorý by žalobca porušil. Ďalej sa žalobca argumentačne venuje zdôvodneniu tej okolnosti, že nevidí protiprávnosť privolania hliadky polície, lebo polícia jednak má právo sa iniciatívne zúčastniť na objasnení protiprávneho konania , alebo na podnet občana. V prípade , že by žalobca neprivolal hliadku na pomoc proti Mesiarkynovi, vystavil by sa podozreniu z trestnej činnosti a preto zvolil tento spôsob obrany proti vyriešenému podozreniu. Poukázal na protiprávne konanie M. V., čo súd mohol aspoň spomenúť. Záverom uviedol, že súd nesprávne právne posúdil celý prípad z hľadiska použiteľnosti práva a časových súvislostí. Skutkové závery o závažnosti deliktu spočívajúce v nesprávnom uvedení času odchodu a aj to na pokyn predsedu poľovného združenia, o ktorom vedel že je neopodstatnené sú len formálne a málo podstatné pre posúdenie zbavenia žalobcu členských práv, ktoré má množstvo ďalších nepriaznivých dôsledkov na jeho život, súkromie a česť. Žalobca tak navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že: „Prednostne rozsudok okresného súdu zmení a žalobe podľa žalobného petitu v celom rozsahu vyhovie. Eventuálne navrhuje, aby odvolací súd zmenil žalobu tak, že rozhodne , že žalobca je bez prerušenia nepretržite riadnym stálym členom PS Košariská.“ Doplnujúco žalobca uviedol, že pokiaľ odvolací súd nerozhodne podľa eventualít vyššie uvedených, tak navrhuje, aby rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

7. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 15. 10. 2021 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

8. Dňa 26. 10. 2021 žalovaný doručil súdu vyjadrenie k odvolaniu žalobcu. Uviedol, že žalovaný trvá na tom, že vylúčenie žalobcu bolo dôvodné a disciplinárne konanie bolo voči nemu vedené riadnym spôsobom. Žalovaný dospel k záveru, že nebolo možné spravodlivo požadovať od členov poľovníckej organizácie, aby naďalej znášali „prítomnosť“ žalobcu ako člena v ich poľovníckej organizácii. Konaním a spôsobom správania žalobcu trpeli všetci členovia poľovníckej organizácie, ktorí rozhodli o vylúčení žalobcu. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Brezno ako vecne správny potvrdil.

9. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 27. 10. 2021 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

10. Dňa 23. 11. 2021 bolo súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie žalobcu učené právny zástupcom žalobcu. Uviedol v ňom, že žalobca sa nestotožnil s týmto stanoviskom žalovaným obsiahnutom v jeho vyjadrení, lebo Poľovnícka spoločnosť je nezisková organizácia, ktorá má svoje pravidlá členstva podriadené schváleniu štátnym orgánom a týmito pravidlami je spoločnosť viazaná pod sankciou zrušenia spoločnosti štátnym orgánom. V danom prípade zreteľne a hrubo porušila spoločnosť pravidlá iba z dôvodu sekulárnych záujmov skupiny členov. Za účelom dosiahnutia vylúčenia nežiadúceho člena porušila všetky pravidlá a zásady demokratických princípov dodatočnou úpravou pravidiel za účelom poškodenia člena. Ide o prinajmenšom hrubú neslušnosť a nemorálny postup, smerujúci k pomste, čo si vôbec rozhodujúci súd neuvedomil a už z toho dôvodu mal vyhodnotiť celý postup

žalovaného za amorálny a v rozpore s dobrými mravmi. Okrem toho ide o retroaktivitu, ktorú musí per analogiam súd použiť na všetky právne vzťahy v spoločnosti ovládanej ústavou, kde je zakotvený princíp právneho štátu. Žalovaný v podstate iba priznáva, že sa vysporadúval s nežiadúcou osobou, ktorá bola kontrolórom spoločnosti a to bol hlavný dôvod na zbavenie sa jeho prítomnosti v spoločnosti. Zároveň sa táto „avantúra“ viedla aj voči jeho synovi V., ktorý neporušil žiadne pravidlá a tiež bol zbavený členstva. I tento kontext je neopomenuteľný pre rozhodnutie. Žalobca uviedol, že „sa domnieva, že žalovaný vlastne vyšiel s farbou von a priznal svoj skutočný nekalý zámer, ktorý súdu unikol z pozornosti.“

11. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému cestou jeho právneho zástupcu na vedomie.

12. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

13. V dôsledku podaného odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Na základe podaného odvolania žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávania zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania podaného žalobcom a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti o veci samej vrátane závislého výroku, tak aj v časti odôvodnenia, pričom zároveň v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Nad rámec uvedeného odvolací súd predovšetkým poukazuje na obligatórnu náležitosť odvolania spočívajúcu v uvedení odvolacích dôvodov, upravenú v ust. § 365 CSP. Odvolateľ je povinný vo svojom odvolaní uviesť niektorý (alebo niektoré, či viaceré) z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 CSP, aby bolo zrejmé, z akých taxatívnych dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. Pokiaľ odvolanie neobsahuje niektorú z náležitostí podľa § 363 CSP má odvolanie vady. Možnosť odstránenia väd odvolania je upravená v ust. § 373 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov. Vzhľadom na princíp neúplnej apelácie a koncentráciu odvolacieho konania postupuje súd prvej inštancie podľa osobitných pravidiel vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré

sú v zmysle § 363 CSP obligatórnou náležitosťou každého odvolania. Odvolacie dôvody zákon taxatívne vymedzuje v § 365 ods. 1 CSP. Na doplnenie odvolacích dôvodov súd prvej inštancie odvolateľa nevyzýva. To isté platí i v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje. Napriek tomu, že odvolanie žalobcu je pomerne rozsiahle, žalobca v ňom v rozsahu cca 21 strán duplicitne konštatuje dôvody obsiahnuté v odôvodnení odvolaného rozsudku a k čiastkovým záverom opätovne sám prednáša totožnú argumentáciu, akú prednášal v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie a s ktorou sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí i vysporiadal. V odvolaní žalobcu nie je obsiahnutý žiadny relevantný odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 CSP. Taktiež z textu samotného odvolania žalobcu nie je zrejmé, v čom žalobca vidí naplnenie odvolacích dôvodov (žalobcom neuvedených, nešpecifikovaných), v dôsledku čoho je samotné odvolanie žalobcu nezdôvodnené a ide o zhrnutie tvrdení žalobcu, ktoré uvádzal počas celého konania pred súdom prvej inštancie.

18. Napriek vyššie uvedenej absencii zákonných náležitostí odvolania, odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu a - preferujúc zachovanie práva strany sporu na zachovanie práva opravného prostriedku - dospel odvolací súd k záveru, že nie je naplnená premisa, že v odvolacom konaní nemožno pokračovať a preto sa zaoberal odvolacími námietkami žalobcu smerujúcimi a viažucimi sa k jednotlivým záverom či státiam odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Súd prvej inštancie žalobu uplatnenú žalobcom v bodoch I. až IV. zamietol s odôvodnením, že sa jedná o žalobu na určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d/ CSP, ktorá je prípustná za predpokladu, že to vyplýva z osobitného predpisu. Súd ďalej uviedol, že v danom prípade sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutí a Domáceho poriadku žalovaného, čo však nemá oporu v osobitnom právnom predpise, keď žiadny hmotnoprávny predpis nedáva možnosť sa žalobou domáhať daného určenia. Súd prvej inštancie tak žalobu v bodoch I. až VI. zamietol z dôvodu procesnej neprípustnosti.

20. Na tento záver súdu prvej inštancie v podanom odvolaní žalobca nereflektuje žiadnu konkrétnu odvolacou námietkou viažucou sa k procesnej neprípustnosti žaloby. Žalobca v podanom odvolaní uvedený záver súdu nenamieta, neoznačuje ako nesprávny, avšak opätovne uvádza svoju argumentáciu prednášanú pred súdom prvej inštancie týkajúcu sa vecných dôvodov pre navrhované rozhodnutie o neplatnosti označených právnych úkonov žalovaného, ktorú argumentáciu už súd vyhodnotil a uzavrel s vyššie uvedeným záverom. Vzhľadom na skutočnosť, že k uvedenému nebola vznesená relevantná odvolacia námietka a uvedený záver súdu nebol žalobcom namietaný ako nesprávny, odvolací súd neučinil vyhodnotenie argumentácie týkajúcej sa vecného posúdenia dôvodov pre rozhodnutie o neplatnosti právnych úkonov žalovaného. V tejto časti, ktorou bola žaloba žalobcu v bodoch I. až IV. zamietnutá, je preto záver súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie obsiahnuté ako vo výrokovej časti, tak aj v odôvodnení, vecne správne, a zároveň žalobcom nenamietané, nenapádané spôsobilou odvolacou námietkou.

21. Pokiaľ ide o žalobcom namietanú pripustenú retroaktivitu pri aplikovaní stanov v znení zo dňa 08. 04. 2019 na disciplinárne konanie začaté 03. 04. 2019 za skutok, resp. skutky zo dňa 29. 12. 2018, rovnako s uvedenou otázkou sa súd prvej inštancie vypořiadal vo svojom odôvodnení, konkrétne v ustanovení odseku 50 a 51 odôvodnenia. Správne súd prvej inštancie poukázal, že v prípade Vlastných stanov poľovníckej spoločnosti, a tiež Domáceho poriadku sa jedná o interný vnútorný predpis záujmového združenia. Nejde tak o zákonný, či vykonávací právny predpis so všeobecnou záväznosťou. Súd prvej inštancie správne uviedol, že postup disciplinárnych orgánov je procesnoprávneho charakteru, pričom procesnoprávna retroaktivita je v zásade prípustná. Zákaz retroaktivity sa vzťahuje len na aplikáciu hmotnoprávnych noriem. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa žalobca dňa 29. 12. 2018 dopustil konania, resp. skutku, ktoré napĺňalo skutkovú podstatu dôvodu alebo viacerých dôvodov na vylúčenie člena spoločnosti pre hrubé porušenie stanov či Domáceho poriadku, uvedené dôvody umožňujúce vylúčenie člena z poľovníckej spoločnosti pre hrubé porušenie členskej disciplíny, boli totožné v Domacom poriadku zo dňa 21. 10. 2010, ako aj v znení stanov Domáceho poriadku PS Košariská Polomka, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou Vlastných stanov PS Košariská schválených Okresným úradom Brezno dňa 08. 04. 2019. V zmysle neskoršieho znenia stanov zo dňa 08. 04. 2019 sa menil spôsob prijímania rozhodnutia, t. j. upravila sa odlišná väčšina hlasov potrebných na prijatie rozhodnutia o vylúčení člena spoločnosti (a tiež o prijatí za člena spoločnosti), čím došlo k zmene uvedeného vnútorného interného predpisu v zmysle procesnoprávnom; došlo k procedurálnej zmene o otázke zániku členstva, podstatnej pre rozhodnutie súdu o veci. Samotné rozhodnutie orgánu funkčne príslušného na rozhodnutie

o vylúčení člena poľovníckej spoločnosti bolo realizované a prijaté až dňa 20. 07. 2019, kedy sa spôsob rozhodovania o disciplinárnom previnení žalobcu realizoval spôsobom súladným s Vlastnými stanovami poľovníckej spoločnosti, keďže v uvedenom čase, t. j. dňa 20. 07. 2019 a to členskou schôdzou už boli platné a účinné Vlastné stanovы spoločnosti prijaté dňa 23. 03. 2019, ktorých znenie vzal na vedomie Okresný úrad Brezno 08. 04. 2019. Formálny proces rozhodovania, ako i potrebné kvórum pre rozhodnutie boli súladné so stanovami platnými a účinnými v čase konania a rozhodnutia členskej schôdze o disciplinárnom previnení žalobcu. Žalobca bol vylúčený z poľovníckej spoločnosti rozhodnutím členskej schôdze zo dňa 20. 07. 2019 (písomné vyhotovenie rozhodnutia datované 06. 08. 2019), preto správny bol záver súdu prvej inštancie, že rozhodnutie ktorým bol žalobca vylúčený z poľovníckej spoločnosti bolo vydané orgánom na to oprávneným. Záver súdu prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako vecne správny, pričom odvolacie námietky prednášané žalobcom v podanom odvolaní neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

22. Pokiaľ bol žalobca disciplinárne prejednávaný o.i. za skutok spočívajúci v zotrvaní na posede v revíri so zbraňou v čase, keď bol odpísaný z knihy návštev, dňa 29. 12. 2018 (ktorý jediný skutok súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodný pre vylúčenie zo spoločnosti), už Domáci poriadok PS Košariská Polomka v znení zo dňa 28. 01. 2010 čl. I. v bode 5. stanovoval, že povinnosťou člena je každú vychádzku do revíru zapísať do knihy vychádzok. Z článku IV. bod 1. písm. c/, d/ a g/ Domáceho poriadku vyplýva, že za hrubé porušenie predpisov upravujúcich výkon práva poľovníctva sa okrem porušení uvedených vo všeobecne záväzných predpisoch považuje i: c/ ohováranie, osočovanie a rozvracanie kolektívu, podryvanie autority orgánov PS a jeho členom, riešenie priestupkov orgánmi PZ, strata bezúhonnosti; d/ nezapísanie sa do knihy návštev poľovného revíru a odkazov; g/ vodenie iných návštev do poľovného revíru ako sú blízki rodinní príslušníci (otec, syn, dcéra...), Z čl. III. Domáceho poriadku PS Košariská vyplýva, že za hrubé porušenie členskej disciplíny po prerokovaní výboru PS bude člen vylúčený z poľovníckej spoločnosti. Z uvedeného je zrejmé, že konanie, ktorého sa mal dopustiť žalobca dňa 29. 12. 2018, bolo kvalifikované ako hrubé porušenie členskej disciplíny už v zmysle Domáceho poriadku v znení zo dňa 28. 01. 2010, za ktoré mohol byť člen zo spoločnosti vylúčený. Žalobca tak dňa 29. 12. 2018 mal mať vedomosť, ako môže v zmysle stanov a v zmysle Domáceho poriadku poľovníckej spoločnosti realizovať výkon práva poľovníctva, aby bol tento spôsob súladný nielen s právnymi predpismi, ale aj s vnútornými predpismi spoločnosti a aké konanie už, naopak, môže byť hrubým porušením členskej disciplíny odôvodňujúcim jeho vylúčenie. Samotná procedúra rozhodovania členskej schôdze, na ktorej sa konalo o disciplinárnom previnení žalobcu a jeho vylúčení prebiehala v súlade s platným a účinným znením Vlastných stanov spoločnosti ku dňu rozhodovania, ku dňu 20. 07. 2019 a to za skutok/skutky napĺňajúce skutkovú podstatu hrubého porušenia členskej disciplíny už v čase ich spáchania. I odvolací súd tak konštatuje, že v danom prípade nedošlo k retroaktívnemu posúdeniu konania žalobcu v hmotnoprávnom zmysle, pričom formálny proces rozhodovania sa uskutočnil v súlade so zásadou okamžitej aplikability podľa stanov účinných ku dňu rozhodovania.

23. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca na niekoľkých miestach uvádza, že stanovы boli účelovo zmenené v marci 2019 za účelom vylúčenia žalobcu zo spoločnosti, je potrebné dodať, že je plne v kompetencii a na rozhodnutí členov záujmového združenia - v danom prípade poľovníckej spoločnosti - za akým účelom, z akého dôvodu a v akom smere sa rozhodnú zmeniť vlastné interné predpisy, ktorými sa spravujú len členovia predmetného združenia, pokiaľ tieto predpisy neodporujú zákonu alebo podzákonným právnym normám. Pokiaľ potrebný počet všetkých členov spoločnosti záujmového združenia dospeje z vlastného rozhodnutia a po vlastnom uvážení k tomu záveru, že niektorý z členov svojim konaním porušil členskú disciplínu, je absolútnym právom členov spoločnosti rozhodnúť potrebnou a predpísanou väčšinou o tom, či dotknutý člen, o ktorom sa hlasuje, bude alebo nebude členom konkrétnej spoločnosti, na členstvo ktorej nie je daný nárok, ale členstvo závisí od vôle väčšiny členov spoločnosti. Preto pokiaľ by sa ukázal i názor žalobcu, že stanovы boli zmenené za účelom vylúčenia žalobcu (ktoré tvrdenie však v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané), uvedená zmena stanov, ako i dôvod pre takúto zmenu je plne v kompetencii a na rozhodnutí všetkých ostatných členov spoločnosti, ktorí k navrhovanej zmene vyjadrujú postoj hlasovaním. V danom prípade tomuto tak bolo, pričom dôvod pre učinenie takejto zmeny je irelevantný.

24. V podanom odvolaní žalobca tiež opätovne argumentuje k skutkom, ktoré sa kládli žalobcovi za vinu ako dôvod pre vylúčenie zo spoločnosti, keď v podanom odvolaní dvom z troch skutkov venuje obsiahlu argumentáciu a priestor. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pri vecnom posúdení uvedených skutkov, ktorých sa mal dopustiť žalobca, a ktoré boli dôvodom jeho vylúčenia, už súd prvej inštancie

konštatoval, že neuznal za dôvodný skutok, resp. previnenie spočívajúce v tom, že sa žalobca nachádzal na posede dňa 29. 12. 2018 so svojím synom nezapísaným v knihe návštev. Súd prvej inštancie v ods. 51 odôvodnenia uviedol, že daný skutok pre vylúčenie žalobcu neuznal za dôvodný a svoje rozhodnutie náležite a detailne odôvodnil.

25. V tejto časti tak súd žalobcovi vyhovel a akceptoval jeho argumentáciu prednesenú v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto je argumentácia žalobcu predkladaná v odvolacom konaní nedôvodná, keď súd prvej inštancie už sám v napádanom rozhodnutí dospel k takému záveru, ktorý je na prospech žalobcu. Odvolací súd sa preto s odvolacou námietkou žalobcu v tomto smere nezaoberal, nakoľko smeruje k takému čiastkovému záveru a rozhodnutiu, aké učinil v tejto otázke súd prvej inštancie.

26. Rovnaký záver je potrebné prijať i pokiaľ sa týka skutku „privolania policajnej hliadky žalobcom následne po konfrontácii s predsedom poľovnej spoločnosti“, keď rovnako z odseku 51 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že za dôvodné pre vyodenie zodpovednosti žalobcu súd neuznal ani to, že žalobca privolal policajnú hliadku. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že za situácie, keď žalobca bol ozbrojený a podľa jeho tvrdenia bol predsedom žalovaného obvinený zo spáchania trestného činu, ktoré tvrdenie žalovaný nevyvrátil, bolo jeho právom obrátiť sa na policajný orgán.

27. Vzhľadom na uvedený záver súdu prvej inštancie v tejto čiastkovej otázke je zrejmé, že v tejto časti dal súd prvej inštancie žalobcovi za pravdu a v súlade so žalobným návrhom dospel k záveru, že z tohto konkrétneho dôvodu nebol daný dôvod na vylúčenie žalobcu z poľovníckej spoločnosti. Odvolacia argumentácia prednášaná žalobcom k uvedenej čiastkovej otázke je preto nadbytočná, nedôvodná, keďže žalobca sa ňou domáha takého rozhodnutia, akému už súd prvej inštancie dospel vo svojom prvoinštančnom rozhodnutí.

28. Súd prvej inštancie však vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že vzhliadol dôvod pre vylúčenie žalobcu z poľovníckej spoločnosti, a to dôvod spočívajúci v takom konaní žalobcu, keď žalobca sa dňa 29. 12. 2018 nachádzal na posede v doline B. so zbraňou ešte o 19. 30 hod, hoci z knihy návštev bol odpísaný už o 17.10. Súd prvej inštancie sa vysporiadal i s tvrdením žalobcu o tom, že požiadavka na odpísanie z knihy návštev vopred bola požiadavkou predsedu žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že tvrdenie žalobcu o takejto požiadavke predsedu žalovaného zostalo len v rovine ničím nepreukázaného tvrdenia, keď žalobca na podporu svojho tvrdenia nepredložil súdu žiaden dôkaz a na podporu tvrdenej skutočnosti nenavrhol vo veci vykonať žiadne dokazovanie. V podanom odvolaní žalobca nijakým spôsobom nereflektuje na záver súdu prvej inštancie o neunesení bremena dôkazu pokiaľ sa týka vyššie uvedeného tvrdenia, avšak naďalej rozvíja teóriu o tvrdenej požiadavke predsedu žalovaného, ktorú sám predniesol v konaní pred súdom prvej inštancie. Avšak žiadnym dôkazom v prvoinštančnom ani v odvolacom konaní ju žalobca nepreukazuje.

29. Uvedené tvrdenie žalobcu však nemožno akceptovať a nemôže vecne obstáť z viacerých dôvodov. Jednak z Domáceho poriadku PS Košariská v znení zo dňa 28. 01. 2010 z „Článku II. - Povinnosti člena“, bodu 5. vyplýva, že člen je povinný každú vychádzku do revíru so zbraňou zapísať do knihy vychádzok. Z Čl. IV. bod 1. písm. d/ vyplýva, že za hrubé porušenie predpisov upravujúcich výkon práva poľovníctva sa okrem porušení uvedených vo všeobecne záväzných predpisoch považuje i nezapísanie sa do knihy návštev poľovného revíru a odkazov. Už z uvedeného interného predpisu vyplýva, že členovia spoločnosti sú povinní zapísať každú vychádzku do revíru so zbraňou do knihy návštev so správnym vymedzením jej začiatku a jej ukončenia, t. j. pravdivo uviesť časový úsek, kedy sa člen spoločnosti v revíri so zbraňou nachádzal. Rovnako z ust. § 54 ods. 1 Zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve v znení účinnom do 20. 07. 2020 vyplýva, že každý, kto sa nachádza v poľovnom revíri so zbraňou ručenou na poľovné úely, okrem účastníka spoločnej poľovačky musí byť pred vstupom do poľovného revíru zapísaný v knihe návštev poľovného revíru. Z ust. § 54 ods. 3 citovaného zákona zároveň vyplýva, že knihu návštev zakladá a za jej vedenie zodpovedá užívateľ poľovného revíru. Za správnosť údajov v nej uvedených zodpovedá ten, kto zápis vykonal alebo mal povinnosť vykonať.

30. Možno preto konštatovať, že za zapísanie do knihy návštev a to s presným a pravdivým určením času začiatku návštevy člena v revíri a pravdivým uvedením času ukončenia vychádzky, zodpovedá konkrétny člen poľovnej spoločnosti, ktorý sa do knihy návštev zapisuje. Zápis do knihy návštev nemá a nemôže mať len formálny charakter a vykonanie zápisu s ohraničením začiatku a konca realizovanej vychádzky do revíru musí zodpovedať skutočnosti, a to z viacerých významných

dôvodov. Zo samotnej knihy návštev je možné aktuálne a pravdivo zistiť, kto, kde a kedy - v akom časovom rozsahu - sa v revíri nachádzal. Uvedené môže byť relevantné pre prípadné objasnenie možného odlovenia zvery, pre prípadné objasnenie porušenia trestnoprávnej normy na úseku ochrany životného prostredia, resp. ochrany výkonu práva poľovníctva (najmä trestný čin pyliactva podľa § 310 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona), ale tiež z dôvodu zabezpečenia ochrany života a zdravia samotných členov poľovníckej spoločnosti jednak pre potreby, aby členovia spoločnosti vykonávajúci výkon práva poľovníctva mali pravdivú a aktuálnu vedomosť o tom, koľkí z nich sa v aktuálnom čase v revíri nachádzajú a na akých miestach, aby sa navzájom pri výkone práva poľovníctva neohrozili na živote a zdraví. Zároveň pravdivý a úplný zápis do knihy návštev má podstatný význam i z dôvodu, že umožňuje okamžite zistiť, kto (ktorý člen) a kde sa v danom čase v revíri nachádza, keď uvedené môže mať význam napr., pri lokalizovaní zraneného člena poľovníckej spoločnosti vykonávajúceho právo poľovníctva, ktorý sa z vychádzky v revíri nevrátil a je hľadaný. Zapísanie do knihy návštev podľa skutočného stavu, zodpovedajúce reálnemu časovému rozsahu vykonávanej vychádzky, má teda svoje významné opodstatnenie a nemožno akceptovať žalobcom tvrdený zaužívaný postup o zapísaní a odpísaní v knihe návštev zároveň, resp. uvedenia času odchodu z revíru už v čase zapisovania sa do knihy návštev.

31. Nad rámec uvedeného, ak by aj žalobca v konaní zotrval na argumentácii prednášanej v rámci svojho procesného útoku o tom, že konal len v zmysle požiadavky predsedu poľovnej spoločnosti, na uvedené sa žiada uviesť, že pokiaľ sa do knihy návštev zapísal v rozsahu do 17.10 h, sám žalobca bol zodpovedný za to, aby sa po uvedenom čase odpísania, t. j. po 17.10 h, v poľovnom revíri so zbraňou už nenachádzal. Argumentáciu žalobcu v tomto smere teda ani odvolací súd nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú a opodstatnenú, a pokiaľ bolo v konaní nesporné, že žalobca sa v revíri - na uvedenom posede nachádzal so zbraňou o 19.30 h, po tom, čo bol z knihy návštev odpísaný už o 17.10 h, uvedené a bez ďalšieho je dôvodom pre rozhodnutie o vylúčení žalobcu z poľovného združenia, resp. poľovníckej spoločnosti, keď takéto konanie napĺňa znaky hrubého porušenia členskej disciplíny. Uvedeným konaním žalobca porušil nielen interný predpis poľovného združenia, ale porušil i zákon č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, konkrétne jeho ustanovenie § 54.

32. V konečnom dôsledku možno tak konštatovať, že konečné rozhodnutie o vylúčení žalobcu z poľovníckej spoločnosti bolo dôvodné, vykonané v súlade s predpismi spoločenstva (poľovníckej spoločnosti) a učinené orgánmi spoločnosti na to určenými, ktorým kompetencia rozhodovať o prijatí za člena a vylúčení člena z poľovného združenia vyplýva z vlastných stanov spoločnosti.

33. Odvolací súd tak konštatuje, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu dôvodov pre vyslovenie neplatnosti rozhodnutia o vylúčení z poľovníckej spoločnosti. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho meritórnom výroku I. je tak vecne správne a odvolací súd ho postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

34. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok II., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žaloba žalobcu bola zamietnutá v celom rozsahu, žalobca nebol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný ani čiastočne, celý procesný úspech tak prináleží žalovanému. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie o trovách správne rozhodol, keď ako procesnú sankciu za neúspech v spore, uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania. Odvolací súd preto ako vecne správny potvrdil rozsudok okresného súdu i v jeho závislom výroku II. o trovách konania.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu žalobca nebol úspešný ani sčasti, keďže nedošlo k zrušeniu či zmene odvolaním napádaného rozsudku a celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému. Keďže žalovaný bol v odvolacom konaní zastúpený právnym zástupcom a k odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom právneho zástupcu i vyjadril, žalovanému preukázateľne v súvislosti s odvolacím konaním trovy vznikli, a preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalobcovi, ako procesne neúspešnej sporovej strane v celom rozsahu, uložil povinnosť náhrady trov odvolacieho konania žalovanému v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov odvolacieho konania.

36. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).